

אורות השבת

גלוון מס'
1036

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"



מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
כ' תבאו

עוור
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

שמעה של מצוה

תמת אשר לא עבך את ה' אלהיך
בשנאה ובתוב לבב מלב כל
(דברים כח, מא)

ושבחתי אני את השמה (קהלת ח, טו), זו שמה של מצוה...
(שבת ל, ב)

איתא ברמבי"ס (להלן לולב פ"ח הלכה ט): 'השמה שישmorph אדים בעשיית המצואת
ובאהבת האל שציווה בהן - עבודה גדרלה היא, וככל המונע עצמו משמה זו ראוי להיפרע
מןנו, שנאמר תחת אשר לאعبد את ה' אלהיך בשמיחה ובטוב לבבי ולבב מלב כל
עויש. ומkor דבריו מגמ' (שבת, בופסחים קיז, א): 'ושבחתי אני את השמה (קהלת ח, טו),
וזו שמה של מצוה. ולשמה מזו עשו' (קהלת ב, ב), זו שמה שאינה של מצוה. למדך
צירוף תיבות 'סל-חיות', שסגולת הסליחות לכתיבת
וחותימה טוביה ל"חיים". ועל כן הפтиיחה של הסליחות
בomezmor "ארשי" שנאמר בו "פותח את ידך" בקשת
הפרנסה. כאותם ז"ל ימאן דיהיב חיiji מזונאי,
הלהקה, עיי". ברם אכתיכי דברי הרמבי"ס היללו, קשה להולמים מתחילהם ועד סופם.
ראשית צריך ביאור, הרי פסוק זה שהביא הרמבי"ס - תחת אשר לא עבד את ה'
אלוהיך בשמה של מצוה, וא"כ מודיע קבע את מקומו בהלכות סוכה
ולולב אשר נצוטינו בהם במצוות מיוחדת של יושmachת בחגיג', ובפרט בהג הסוכות
שהושיף בו הכתוב יהי' אך שם'. זאת ועוד, מודיע הוצרך הרמבי"ס לתוספת זו שלא
נזכרה בסוגיות הש"ס הנז'ל אשר כאמור הטע מקור לדברי הרמבי"ס, כמובואר בכל
נושאי כלוי. וגם על גוף דבריו יש לתמוה נוראות, וכי מי שיעבד את ה' ושמור כל מצוותיו
אללא שעשא מותן שמה, יהיה דין בכל התוכחות והקללות המפורשיות (שם)
בפרשה! ואם תמצא לומר שאכן זה דין - כמפורש בתורה, איך מודיע נקט בה הרמבי"ס
לשונו וראוי להיפרע ממנו ולא נקט לשינה דין-DNA - שנפרעים ממנו. וכן צריך לתוספת
ביאור במיש"ע יעבודה גדרלה היא.

ובעין זה ממש יש לנו להעיר על מאמר רבוינו בגמ' (מגילה ג, ב) אשר דרשו על הכתוב
'ישנו עם אחד מגילת אסתר ג, ח' - שישנו מן המצאות', עיי". ופשט שאין הכוונה שלא
קיימו מצאות כלל, שהרי מבואר בגמ' (שם ב, א): 'שאלו תלמידיו את רשב"י', מפני מה
נתחייבו שוניהן של ישראל שבאותה הדור כליה. אמר להם אמרו אחים, אמרו לו מפני
שנהנחו מסעודהו של אותו רשות... אמר להם חס לא עשו אלא פנויים מיראה - רשב"י אף
הקב"ה לא עשה ע מהן אלא לפנויים. ואם איתנא דאל קיימו מצאות התורה, איך מודיע הינו
של רשב"י, לא נמצא עוזן בידים זולת מה שנהנו מסעודהו של אותו רשות שתהשתחו
צללים באונס מחמת יראתך. הנה כי זו דאי שמדובר על מצאות התורה, אלא שנתעכלה
בקיום וועל זה נעל הלשון ישני. איברא שזה מוכח ומובואר בדברי המהרש"א (שם)
בשני פירושיו, עיי". וא"כ יש לתמוה, וכי בשביב שלא קיימו את המצאות בזוריות
ושמחה, יתרה ופל לא שגם המן ואחו וורוש אשר האמינו שהקב"ה
נפע מצירות של שראל, דעתו שכיוון שישנו מן המצאות אין הקב"ה מצילם, כמובואר
שם: 'יאמר ליה מסתפינא מלאוהיך דלא ליעבד כי כדבעך בקמא, אמר ליה יוננו
מן המצאות', עיי".

וועל יש לעיר ע"ד רבותינו 'הרוצה להחכים ידריס', והינו שיתובנו במגורה אשר
מקומה ביהמ"ק הוא בדרום. וצריך ביאור, הלא מי שחשף להחכים בדברי תורה, מון
הראוי שיתובנו ישרות בארון לוחות הברית ולא במגורה.

ובביאור כל הניל', נראה שיש שתי בחוויות בקיום המצאות: יש המקימים את ציווי
הברורה - וכור המבחן בהז, הוא השמה את ציווי הברורה - וכן המשמש לפני
פני רבו, פשות שאיןו עושים כן מותן שמה על עצם העשייה או מותן אהבה יתרה,
מנפי של מוגמותו הוא לצאת ידי חובתו ולקבל את שכרו. משא"כ בן המשמש לפני
אביו מהאהבה וחפש לעשות נחת רוח לפניו. ומעתה ספרי ייל' של העוניים הנוראים
האמורים בתורה, לא אמרו רק בעבור חסרון השמה, אלא עיקר מפני העבירות
המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

הברכות לשנה החדשה

עוזר ונתקן לישראל שיוחיו קוראים פרשות הקללות
'כ' תבאו' קודם ראש השנה. אומר בעל התגניה זיע"א
הקללות הן ברכות נעלות ביותר ליותר לשון החדשנה, ובגלל
ועוצמתן הן מוצפנות ואין יכולות להתגלוות ברכות.
אומר הרבי גימטריאיה של "סלח" כמנין "צ"ח"
הקללות בספרותנו, שאמרית הסליחות הופכת את
הקללות לברכות. כתוב 'החדושי הר"ס' הקללות הן
'צ"ח' ברכות, שהרי בחתונת יש בשבעת ימי משתה
בכל יום שבע ברכות, הינו ארבע עשרה סעודות,
ובכל סעודה שבע ברכות, סה"כ 'צ"ח' ברכות לחתן
עמיש. ומkor דבריו מגמ' (שבת, בופסחים קיז, א): 'ושבחתי אני את השמה (קהלת ח, טו),
וזו שמה של מצוה. ולשמה מזו עשו' (קהלת ב, ב), אלא מותן דבר שמה של מצוה, שנאמר ועתה
וחותימה טוביה ל"חיים". ועל כן הפтиיחה של הסליחות
בomezmor "ארשי" שנאמר בו "פותח את ידך" בקשת
הפרנסה. כאותם ז"ל ימאן דיהיב חיiji מזונאי,
שבברכת ה'פרנסה' כולל גם ברכת 'החיים' לשנה
טובה ומותקה.

מכור לך פלאם האגוז

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז והרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא בא-שר שבע

לוח זמנים שבועי

יום	יום קדוש	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ה'	יום ז'	יום ש'	יום ס'	יום ט'	יום י'
יום אלול (9.9.23)	5:02	5:01	5:00	4:59	4:58	4:58	4:58	4:58	4:58	4:58	4:58	4:58
		5:10	5:09	5:08	5:07	5:06	5:05	5:05	5:05	5:05	5:05	5:05
			6:25	6:24	6:23	6:22	6:22	6:22	6:22	6:22	6:21	6:21
			8:50	8:49	8:49	8:49	8:49	8:49	8:49	8:49	8:49	8:49
			9:28	9:28	9:28	9:27	9:27	9:27	9:27	9:27	9:27	9:27
			10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31
			12:38	12:38	12:39	12:39	12:39	12:40	12:40	12:40	12:40	12:40
			13:10	13:11	13:11	13:12	13:12	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13
			17:53	17:54	17:55	17:56	17:57	17:58	17:58	18:00	18:00	18:00
			18:57	18:58	19:00	19:01	19:02	19:03	19:03	19:05	19:05	19:05
			19:12	19:14	19:15	19:16	19:17	19:17	19:19	19:20	19:20	19:20

לוח הזמנים
מודיע לבאר-שבע
עלות השחר
ונס לילה וחליל
וזה חתון
סדי ק"ש דתני ונילא
סדי ק"ש להתבא וגמ"א
סדי ברכות ק"ש
חתון סיט ווללה
מזה בחולות
פל המטה
SKUVA
צאת הוכנים

זמני הדלקת הנרות

כ' תבאו	פרשת השבוע:
קובמי אורי	הפטרה:
18:47	כנסת השבת:
19:37	יציאה השבת:
20:24	רבענו תם:

אורות הקשרות

шибיוו. ברם אס היה מקיים המצוות בשמהה, אזי היה בכוום להגן בעדו ולפטורו מון הדין מכל העבירות שביוו. שכן גור טבעו של אב רחום שהוא מסלך חובות בו.

ולפי זה שפיר דיק הרמב"ם בלשונו ונקט יראי להיפרע ממו, רוצה לומר שאס אין בידו קיום מצוות בשמהה אזי ראוי להיפרע ממנו, דהא מיריב בני שראי מעד העבירות שידי לו כל העונשים הללו. וכן יוכן בזה מדוערך הרמב"ם את השמהה בששית המצאות - עם אהבתה-ל, שהרי אי אפשר לשמהה זו ולא שיש עמה אהבה אין סופית במילוי ציווה בהו, וכדי. וכמו כן יוכן היטב מדוע סיימים בזה הרמב"ם יבודה גדלה היאן. **וגם** הלום יוכן בזה אמר חז"ל על הכתוב "ישנו עם אחד" - ישנו מן המצאות, שכן אמרו חז"ל על הכתוב תורה עלייהם כליה חז"ל רק בעבור חסרון השמהה והעצלות בקיום המצאות, אלא לעולם היו רואיים לכך מצד מעשיהם, ואולם אם היו מקיימים מצוות בשמהה ובזריזות אזי היו מוגנים מפני הפערנות. וגם המן ואחרו רוש ידע זאת, והבן.

ואכן מותך יתתיקו של אותו הדור, אתה למד כן. דנה ידועים דברי רבותינו על הפסוק ליהודים היתה אורה שמחה' (מגילת אסתר ח, טז), ודרשו בגמי מגילה (טז, ב) "אורה זו תורה". והמקור לזה הוא בדברי הכתוב (שמ ט, זכ) "קימו וקבלו עליהם היהודים" - קיומו מה שקיבלו עליהם כבר במעמד הר סיני, והיינו שבימי מרדכי ואסתר חזרו וקיבלו מרוץן. ושלהי אס בקבלה תורה ממש עסקין, מודיע לא נכתבה במפורש ליהודים היהינה תורה ושמחה, ולמה נרמזה בלשון "אורה" עד שהחצרכו רבותינו למדנו שאורה זו תורה. ברם לכשנתבונן נרא, שלמעשה בפועל היהינה תורה בידם כבר מטעם הר סיני, אלא שאז קיבלו בכפיה - "כפה עליהם הר כניגית". ורק בימי מרדכי ואסתר חזרו וקבלו מרוץן מפני שראו בה את אור היהם, ועל כן הדגיש הכתוב ליהודים היהינה "אורה" ושמחה, למדך שזה מה שעתה בימי מרדכי ואסתר. וזה מוכח ומובהר בש"ס (שבת פח, א) שחוzuו וקבלו בימי אחושרוש מרוץן מפני "אהבת הנש", והיינו ששאהבת הנש מילאה את ליבם באהבת היה, והבן.

מעשה ברבבי אברהם (அகியூ ஶ்ரீ மோலை), שהיה מתגורר באחת העיירות הסמוכות לוליאן. והואיל ומצבע הכללי דוחוק מWOOD מפוני שרטוטו לא היהנה מצויה שם כל כך, חציו לו קרוביו לעבר ולהתגורר בעיר ויליאן הגדולה, יונ צי שם בודאי ימצא מקורות נוספים לפרנסתו. תחילת ההלך רבי אברהם להיוועש באשותו, אך זו פסקה על אחר בלאו מוחלט, באומורה: "לפנி מספר שנים בהתקרב תה הסוכות, לא היה אטרוגים מצוים, והוצרענו למכוון את דירתנו הגדולה ולהחליפה בדירה קטנה יותר כדי למן רכישת אתרוג מוהדר. ומאז ועד היום שאני מסותבבת עיריה ורואה את הבית הגדל שמכרנו, אני נכרת בדירה הגדולה וחשה נחת רוח ושמחה עילאית, ועל התענג הזה אינני מוכנה לותני. אכן וזה שמחה של מצויה במלוא הוודה והדרה!"

הברכות האלה והשיגוך אבן האבן

הרב יהודה דרעי

הרבה הראשי וראב"ד באר-שבע

אורות הפרשה

ברפתת נעלמת בזטור

ערוא תיקון לנו לישראל שייהיו קוראים פרשת הקללות 'ב' תבאו' קודם לראש השנה, כדי שתכללה שנה וקלולותה. מבאר רבינו שלמה MODOMSK זיע"א שאס חיו נגזרו גזירות עות, הרי קיומן יהיה על ידי הקוריאה בלבד, בבחינת יוושלמה... שפטינו.

לא לפחת מהטוטוף

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך (כח, ב). אמר רבי יציג מהנה אפרים זיע"א האדם, בקורין דעתו, ברוח לפעמים מן הטוב, כי אכן ידוע זהה טוב לו. לכן התפלל דוד ז"ק טוב וחסד ירדפוני, שכן אין ידוע לפעמים לדודו אחורי הטוב והחסד, ומוטב שהם ירדפו אחורי ושיגוך אותו. זהו שאמרה תורה "ובאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך" הברכות יבוואו عليك ויישיגו אותה.

לדעת למפמל את השוער

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך (כח, ב). אמר רבי שאול טאב ממוד'יץ זיע"א לאלאו ברורה המילה "והשיגוך" מיטוורתה, שהרי אם יבואו عليك הברכות, מAMILIA מוכן שיישיגוך. אלא יש מי ש恒anno בהון וועלר רובי ברכות, אבל אין לו דעת איך להכיל את העושר, אין לו החשגה הנכונה איך להשתמש בעושרו וטובו. לכן נאמר "והשיגוך", מלשון השגה והבנה. שתהיה לך גם השגה איך להתenga בשפע הטוב, והשגה זו עצמה היא ברכה.

ברפתת עד למטה

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך (כח, ב). אמר רבי ה'צמת' צדק זיע"א דינו של אדם נכתב ונחתם בראש השעה ויום כיפור, ובכל זאת אנו מבקשים בכל יום רפאיינו, יברך עליינו וכדומה. כי בראש השנה ויום כיפור החסד נמשך ונמצא רק מעלה בעולם האצילות, וכי שיריד כאן לעולם הזה למטה לעולם העשיה צורכים השתלים של דורות ודורות. ואדם נידון בכל יום, לפי מעשיו באותו יום. אם ראו שהוא שיתיגש וירד החסד למטה, ואם לאו הוא שאר לעולם שמור לו בגין עדתו וגונ רוחנן. על כן נאמר "ובאו עלייך כל הברכות" שwashagn ז'הו המשכת הברכות עד כאן בעולם הזה למטה בצריכים גשימים.

לא שעלה לך מפסוף בראש

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך (כח, ב). אמר רבי מרדכי יוסף מאיז'ביבה זיע"א כשיהודי מותשר הכסף עולה לו בראש הוא משנתה ונעשה אדם אחר. לכן זו ברכה מיוחדת, "ובאו עלייך כל הברכות האלה" והן "והשיגוך" שימציאו אותך כפי שהיית, ולא תנמצת ותתקלקל.

מעשור התשופלג והפתחות מלטעלה

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך כי תשמע בקהל ה' אלוקיך' (כח, ב). אמר ר' העיטורי תורה' גם זה בקהל הברכה, כי דרך העולם בעוט בה' מרוב טוביה. כמו שנאמר 'שמנת עבית כשית, ויטוש אלוקה עשרה'. וכן מבטיחה התורה שהעוור לא יזק לך. כי יהוד עם העשור המופלג מקבל האדם כוחות רוחניים מלמעלה לעמود בניסיון העושר, כי ייבוואו עלייך כל הברכות האלה' בכל זאת' תשמע בקהל ה' אלוקיך'.

שפע בפקפה על המתשבן

יבאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך כי תשמע בקהל ה' אלוקיך' (כח, ב). מבאר ר' יהושע טרונק מקוטנה זיע"א כי תשמע' עתיד. כי ה' יתברך נוון לפעמים כלולאה בתקפה מראש, על חשבון מה שהאדם ישלם אחר לך במעשייו הטובים. זהו "ובאו עלייך כל הברכות האלה והשיגוך", אליו כבר השינה לך את החותקות בתורה ובמצוות ובמעשים טובים.

ברפה שלא טיפול

יוהתיריך ה' לטובה' (כח, יא). מבאר ה'שפת אמת' זיע"א שלא יבו האדם לידי נפילה מותן רוב הטובה, על ידי התנשאות וכדומה. אלא "יוהתיריך ה' לטובה" שתישאר בעבודת הבורא גם כשהיה לך כל טוב, כי יחד עם העשור המופלג מקבל האדם כוחות רוחניים גדולים מלמעלה לעמود בניסיון העושר.

שחרמתה העיר ונפכוף

ברוך אתה עיר וברוך אתה בשד'ה' (כח, ג). מבאר ה'חמס סופר' זיע"א כמה מעילות טובות לעיר, יושבש בה ביה אדים רבים, והיא מקום תורה וחכמה, ואדם נהנה בה מנוחות מרובה. וכמה מעילות טובות לכפר, החיים בו שלולים יותר, האוירץ צח יותר, היחסים בין אדים לחבירו קרובים יותר. זו אפוא הברכה, "ברוך אתה עיר וברוך אתה בשד'ה" שתיהיה מבורך בברכת העיר וברכת הכפר גם ייחד.

ליך בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל בתוך שאר חולין עמו ישראל

אורות הכהנות

**השובות הלכתיות משולחנו של מורהנו המרא דארה
הגאון הגadol רבי יהודה דרעי שליט"א**

הלכות ראש השנה

סימנים טובים, התפילה והשופר

ש - האם יש מצוה בהרבות באכילת סימנים טובים בלילה ראש השנה?
ת - דודו רבותינו בתלמוד "סימנא מלטא היא", ועל כן סוב שערוך האדם את שולחן בכל הסימנים הטובים הנחוגים, כמו רובי כרתי תמרי וקרוא וכו'.

ש - האם טוב לעירוך את סוד הסימנים בתוך הסעודה, או לפני השעודה?

ת - יש נהגים ליטול ידים לסעודה ומברכים המוציא ואחר כך מתחלים בסדר "הסימנים". ולפימנה זה, יברכו בורא פרי הארץ על התmrר ויכוננו להזיאיה די חובה את כל פירות הארץ שראויים לאוכל, אך לא יברכו על הרוביא ואשר מיini וירקota, שהרי הם אינם מותן הסעודה ופטורים מהם מן הברכה. ויש נהגים להקדים את סדר "הסימנים" קודם נטילת ידיים לטבעודה. ולפימנה זה, יברכו גם על הירוק הראשון שבורא פרי הארץ ומוכבדים לו לצאת די חובה בשאר יוקות. אלא שהנהגים כן, מכנים עצם לפסק ברכות לגבי ריבכה אחרונה, מפני שנחילקו הפסקים האם ברכת המזון פוטרת ברכה אחרונה של פירות וירקות שאכל לפני הסעודה. ועל כן טוב יותר לתפות במנגה ראשון שביארנו, כדי לצאת מכל חשש ופקפק.

ש - האם יש להקדים הברכה לפפי אמירת יהי רצון, או להיפגין?
ת - נס בזה יש מגנינים חלקוקים. יש שנחגו לברך על פרי ואחר בכור אמרו את יהי רצון, כדי להקדים שבבורא פרי שבקשה על עצמו, ושנהגו אמרות יהי רצון, ולפי הנראה, אלו ייש להם שלא להפסיק בין הברכה לאכילה. ולפי הנראה, אבל ייש למסוך, וימשיכו במנגה.

ש - האם אפשר לטבל את פרוסת "המושcia" בסוכר או בדבש, במקומות במולח?

ת - נס בראש השנה יש לטבל את פרוסת "המושcia" במלח כדרכו בכל ימות השנה, ואחר כך רשאי לטבלה בדבש או סוכר.

ש - האם יש מעלה מיוחדת בתפילה ר' יהי יותר משאר ימות כל השנה?

ת - תפילה ר' מה מעלה גדרה עד מאי, ודרשו רבותינו על הפסק "פנה אל תפילה הערער" (תהילים ק"ב): אמר רב כי יצחק כלפי דורות אמרו, שאין להם לא כהן ולא נביא ולא בית מקדש שכפר עליהם, ולא נשתייר להם אלא תפילה אחת בלבד ראש השנה ויום היכירום, אל תבזה אותם מוחם. ובבן אמרו, אפילו "ברותם במסעיהם" ועמדו לפניה בראש השנה ויום היכירום, והוא ברוחם אמרו אוטם "בריה חדשה". ועל כן יתרחוק מכך לכון את ליבו בתפילה ראש השנה, יען כי יש בכוחה להפוך את דעתו ולהוציאו לאור משפטו.

ש - השומע קו שופר, האם צריך לכון לצאת יה' חובה?
ת - הלכה פסוקה היא, שמצוות צריכות הרבה, ועל כן השומע קו שופר צריך לכון ליבו לצאת יה' חובה. והוא שכריו התקע במשמעות קולות השופר. והוא שכריו התקע במשמעות קולות השופר, שהוא מכון לחזיא את הקהל בימי חותם גומם הם יכוונו לצאת יה' חובה ולא יענו "ברוך הוא וברוך שמו", אלא רק "אמן".

ש - האם עומדים או יושבים בעת התקיעות?
ת - בתקיעות הראשונות נהוגים לעדן בשעת התקיעות, ומיד אחר כן יושבים הקהל לשמעית התקיעות, ואלו הם התקיעות "מיושב". ואולם בתקיעות של תפילה נוספת, צריך כל הקהל לעמוד, ואלו הם התקיעות "מעומד".

ש - האם מותר להפסיק בדיון בין התקיעות "מיושב" - לתקיעות "מעומד"?
ת - אסור להפסיק בדיון בין התקיעות "מיושב" לתקיעות "מעומד" שהרי ברכה אחת לכלהן. ועל כן יש להזהיר את הציבור שלא יושרו כלל בשיחה בטילה משעת התקיעות הראשונות ועד גמר התפילה.

ש - האם נשים חייבות במצוות שופר?
ת - מעיקר הדין נשים פטורות במצוות שופר, מפני שהיא מצויה שהמן רומרה. ומכל מקום, כבר קיבלו עליהם הנשים לקיים מצוות זו בתורת חוב ובאותות לבת הכנסת לשמעו קול שופר. ואם אינה יכולה לבוא לבת הכנסת, יבוא התקע לביתה ותתקע לה בל' ברכיה. ואני רשאית לבטל את מנוגה, אלא על ידי התרת נדרם.

מנהגי ערב ראש השנה

ש - האם יש מקור לנווהים לבקר בבית העלמי בערב ראש השנה?
ת - יש לנווהים לפקד קבורי אבות וקבריו צדיקים בערב ר'יה ומרובים בתפלות ותחנונים כדי לעורר רחמי שמים בזכות הצדיקים שוכני עפר, ומהג זה יסודו בהורי קודש. וטוב שיתנו צדקה לעניינים קודם התchingות, כדי לקיים "צדקה תצליל ממות".

ש - האם הטבילה במקוה בערב ר'יה היא חובה?

ת - נוהגים לטבול בערב ר'יה במקוה כשר, כדי ליתר מטומאת קרי. וממי שקשה עליו הטבילה מטעמים רפואיים, ישטור את גוףו בתשעה קבון של מים בפעם אחת (2.5 ליטר מים).

ש - האם מזווע לבוש בראש השנה בגדים חדשים כמצוות ושבת וחג?

ת - אף על פי שרראש השנה הוא יום דין גדול ונורא, מכל מקום מזווע לבוש בו בגדים חדשים ומוכבדים כדי להראות בנטשינו שטוחים בחסדו יתפרק שיזוציא לצדק משפטנו. ועל כל פנים, לא ללבש בגדים מהודרים בשאר ימים טובים, כדי שייא מאורא הדין עליו.

הדלקת הנר, קידוש והסעודה

ש - האם נשים מברכות שהחינו בהדלקת נרות של ראש השנה?
ת - אין הנשים מברכות שהחינו על הדלקת הנר, מפני שיוצאות די חובה בברכת שהחינו בקידוש.

ש - האם מברכים שהחינו בקידוש בשני הלילות של ראש השנה?

ת - מנהג הספרדים לברך שהחינו בקידוש בשני הלילות של ראש השנה. וטוב להשייר פרי חדש או בגד חדש ולהעמידו לפניו בלילה השני בשעת הקידוש ויכונן עליו בברכת שהחינו, כדי לצאת יה' חובה כל דעוטה.

ש - האם יש חיבת למדן מושיות שבמסכת ר' יה' ר'יה?

ת - אין בזה חיבוב, אך מנהג טוב הוא ויסודות בהורי קודש. ועל כל פנים, הוא חשוב יותר מכל "הסימנים" הנהוגים בלילה הזה, שהרי אין לך סימן טוב יותר מאשר מימי שופתת את סעודתנו הראשונה של השנה החדשה בדברי תורה.

ש - מי שכח לומר "עליה ויבוא" בברכת המזון של סעודת ר'יה, האם צריך לחזור?

ת - אמורים עליה ויבוא בברכת המזון של סעודת ראש השנה,ليلת יום. ומכל מקום אם שכח ולא אמר עליה ויבוא, אין חורר, מפני שאין חיבת באכילת פת בסעודות ראש השנה.

פרישות והנהגות

ש - האם צריך להתנהג בפרישות בלילה ראש השנה?

ת - מנהג חסידות שמנע אדם עצמו מתשמש המיטה בשני לילות של ראש השנה. אולם אם חל ליל טבילהה בלילה הזה, חייב לקאים עונתו. והמתחשד לדוחות תשמש של מזחה, הרוי וזה חסיד שותה. וכן מי שחשוש פן יבוא יה' לדי הרהור ואסרו, איןו רשי כל וכל להחמיר על עצמו בזה, והחכם עיניו בראשו.

ש - האם צריך להחמיר שלא לישון ביום ראש השנה?

ת - טוב ונכון שלא ליתן שינה לעיניו בשני ימי ראש השנה - מנץ החמה ועד השקעה, כדי שלא ישן מזמן. ומיד אחר התפילה וסעורות היום, יזרוד לבת הכנסת לשמעו שיעורי תורה וקוריאת תהילים. ויש נהגים להשלים את התהילים עממיים בשני ימי ראש השנה, שהוא שלוש מאות מזמורים מכינוי "כפר" ועל כל פנים מי שקשה עליו עד מאי בלילה השני, ישתדל לפחות להחזיק עצמו עד אחר חצות היום.

ש - האם צריך ליזהר מסימנים רעים?

ת - כמו שמשתדרלים בראש השנה להרבות בסימנים "טובים", כדי ליזהר מסימנים "רעים". ודוגמא לכך היא מידת הкус שהיא שורש כל המידות הרעות. וכתבו הפסוקים שיש ליזהר מאד שלא יכנס כל בימי ראש השנה, פן יCLUS חלילה כל השנה.

תקיעות בעמק הבקה

ר' צביהירש פרידמן היה יהודי צניע, בראווין וורה ה, שחגgor בעיר הפלנית זובץ, לא רוחק מלווה. לפרטתו עבר קשה כובל עגלגה רתומה מעירה לעיר, עלי'גבוי עגלגה רתומה לסוס. בלילות היה לומד תורה עד שעיה מאוחרת לאור הנר. נהוג היה למדוד בעלית הגג, כדי שלא להפריע למנוחת אשתו ולשולות ילדו.

תושבי זובץ הכירו את ר' צביהירש גם כחוורי טובלב ומול חסדים. כל Amitat shehah מתעורר צורך לסייע למשחו – ר' צביהירש היה שם. ליד העיירה חיבבוו במוחם, מושום שבימי שבת ומועד היה מוחלך להם סוכריות. תמיד הייתה הסוכרייה מלוחה גם בעכetta של חיבה בלחין.

את תוכנות התהינה ירש ר' צביהירש מאביו, ר' אליעזרץ'יך, שבמנינו היה גסיכון חביב הבריות. רבים מבני זובץ זכו היטב את ניחוחו הטוב של הטבק המשובח שר' אליעזרץ'יך נהג לכך להם בזמנ התפילה. ניכר היה בעיליל כי יותר משחלוקת הטבק עיגנה את המקבילים, הסבה קורתיז'ו עמקה לו עצמו.

תחביבו ויצאידוף היה לר' צביהירש – איסוף שופרות. הוא שימש תוקע בבית הכנסת בזכובץ, ובכל מקום שאליו הגיעו בסוגותיה היה תר אחר שופר חזש. בהתקרב ראש השנה היה בוחר לו את המשובח שבין שופרתו ובו היה תוקע.

בנקוף החנינים העצברו ברשותו שעשרות שופרות, מכל הסוגים והמינים. היו בינם קעררים, צרים ורחבים, שחורים, לבנים וחומים.

ויהי היום ותשובי זובץ נאספו עם אחיהם מהעיירות השכנות ונשלחו לעלי'די הנאים ימחדרם אל מחנות העבדה. כל אחד ואחד השתדל להחביא בתוך גבדי את הcker לו. היו שהחביאו תכשיית הוב וחיפוי ערך שונים. אחרים הסתירו ספר קודש, תמונה קיר וכדומה.

ר' צביהירש הסתר בדש מעילו שופר זעיר. את השופר רכש מידיו של ר' יעקב בן ר' אוריה גאנץ, שהיה דין וטוען רבני באחת העיירות במרoco פולין. הוא עצמן קיבל את השופר מידי לקוח דל אמצעים, בתמורה לעורה שהושיט לו.

ר' צביהירש נשלה לעבוד במסילת הרכבת. זו הייתה עבודה פיזית קשה, שנעשתה בתנאים בלתיאנושיים.

במצב עוגם זה מצא נוחם מסויים בשופר הקטן שהיה צמוד אליו בקביעות. בכל עת שהדכדך השתטל עליו, היה מכניס ידי לתוך גבגו וממיש בחיבבה את שופרו הקטן. ימי חדש אלול גאניעו. ר' צביהירש השותוק בכל ליבו לקיים את המנוח של התקיעת שופר ביום הרחמים והסליחות, אפרעל'פי שיעוד כי התקיעת תשכן את חייו.

הרבנן והמוסצת הדתית
בארכ-שבע



ח' אל דאל מרכפה יפרק לאפראה רפה

מי העיר מזרח צדק, המשמש יצאה על הארץ הוד והדר עלי' תהווה, וכבוד ה' מלא לפום חיליה וגבורתייה מראנו ורבנה דכיליין ליה בקבא טבא הגאון המופלא, חכמה ותבונה בכל מידת נכונת רב דינא דנחתית לעומקאד דידנא, צנא מלא ספרא האריא שבחברה לו זרוע עם גבורה מלבשתו ענוה ויראת ה' טהורה המאלפנו בינה לעמוד בעוז ובגבורה על משכונות הרועים על מושכות חוכמות היהדות הנאמנה להדריכנו באורחות חיים ונתיבות יושר ולנטור כרם בית ישראל

מו'ר הגאון הגדול

רבי יהודה דרעי שליט"א

רבה של בארכ-שבע וראש אבות בתיה הדין וחבר מועצת הרבנן הראשית לישראל

עם מלאת לו כ"ה שנים – בסימן "כה תברכו את בני ישראל" מאו בואו לבון פאר כמורא דעתא בעיר האבות בארכ-שבע יע"א בשילוחותם של גודלי ומוארי הדור ובראשם רשבכבה"ג מון דבינו עובדיה יוסף זצוקלה"ה

אני הא-לשומרהו, וכ贇ינה רצון תעטרהו
וארוך ימים ישביעהו, ושנות חיים ושלום

יוסיפו לו להרמת קרן התורה

לא יעדני זיווה ויקירה לעלמא עד ביאת גואל צדק בב"א

ברכות הטובה רוב ברכה

יהושע (שוקי) דMRI
מומונה המועצה הדתית
שלמה אוחזין

רבי השכונות והקהילות
עובדיה הרנן והמוסצת הדתית



שבת שלום!

הוא גילה לחבריו על הימצאות השופר ברשותו ואלה התהבו גם כן. אולם מה עושים? כיצד תוקעים בשופר מבלי להקפיין עליהם את שורת הקלאסים הנרגנסיס, שם בלאהרכי השינוי עלייהם בשבע עיניים? חשבו עד שמצווא רעיון.

למרות המתן ר' צביהירש לרוגע שבן רפה מעטה השמירה עליהם. אז סימנו לחבריו שתהתקרבו אליו במעגל והסתירו אותו. הם הגיבו את קצבם בעודם ובעורת המכוונים שבידיהם העצמו את השאון.

ר' צביהירש מיהר לשלוות את השופר הקטן ממסתו, נתנו בווית פין ותקע. הדבר נעשה במירירות רבה ובגע כה רב, עד שאיש, חוץ מהסובבים אותו, לא יוכל היה להבחין בנעשה ולשםו את הקולות.

מדוברים מהצלחותם חזרו ר' צביהירש וחביריו על הדבר גם ביום המחרות ובכל הימים הבאים.

הגע עבר ואישנה. בלאהרכי הקטן ממסתו, נתנו בווית פין ותקע. דבריו נרמזים הווים ככל שרק יאפשר לו. גם בתנאים שבהם היה שורי לא יכול היה לוותר על תפילות היהום וכמוון לא על התקיעות. הוא ניחן בזיכרון מעולה ועליזה כך נחקרו במוחו כל תפילות ואישנה.

בבוקר השכים יצאו הוא וחבריו לעבדותם הקשה, כריל, ר' צביהירש עבד והתפלל בעוד העמדים סבבו מחרדים אחרים. הוא הריעד את לבבות חבריו בנעימה המדויקת של תפילה ואישנה.

כמו ביום הקודמים, גם הפעם המתינו לרוגע שבו תחטוף במקצת ההשגחה עליהם. וכשהתברר אירע, הצטפפו החברים סבבי ר' צביהירש, ששלף את השופר מגדיו, וכן נעשה הדבר: החברים מכים כלכלי העבודה שבידיהם – ור' צביהירש תוקע תשר"ת. השובבים מגבירים את הרעם, ור' צביהירש ממשיך – תש"ת. הלו וויספים להרועל ומשיכים את דעת הגרגנים, ור' צביהירש מסיים בתר"ת.

התיקעות באותוונה שנה לא דמו לתקיעות שהתרגלו לשמעו מדי שנה בשונה בלבת'הננסת, אבל הן גרכו לשומעים התעלות'ונש' שכמוהה לא ידעו בשום ואישנה בחיהם.

ר' צביהירש פרידמן זכה לעבור את איימי המלחמה ולעלות לאוּרִישֶׁרָאֵל עם משפטו ושפכו עמו. הוא הוסיף לתקוע בו עוד שנים ארוכות ולזכות באמצעותו את הרבים.

**לעלוי נשמה
רב יוסף שלמה טריקי זצ"ל**
בר עליה זל
והרבנית רחל טריקי ע"ה
בת סמי זיל
ת.ג.ב.ת.